

РЕШЕНИЕ

№ 18783

гр. София, 03.10.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 11 състав, в публично заседание на 16.09.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Петя Стоилова

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова и при участието на прокурора Тони Петрова, като разгледа дело номер **4740** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.203 и сл. от АПК във вр. с чл.1, ал.1 от ЗОДОВ.

Образувано е по искова молба на Е. П. В., с която иска да бъде осъдена Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ – МП да му изплати обезщетение за претърпените от него неимуществени вреди в периода от 26.07.2023г. (датата на връчване на Заповед № Л-180/26.07.2023г., издадена от Началника на затвора София, с която му е наложено дисциплинарно наказание „порицание за срок от 7 месеца“, в качеството му на младши инспектор I степен в затвора София) до 10. 05.2024г. (датата на предявяване на исковата молба), изразяващи се в претърпени емоционални болки и страдания, в резултат от незаконното налагане на дисциплинарното наказание със Заповед №Л-180/26.07.2023г., издадена от Началника на затвора - София при ГД“ИН“, която е отменена като незаконосъобразна с влязло в сила Решение №7219/24.11.2023г. по адм. д. №8135/2023г. от АССГ 47 състав. Размерът на претендираните неимуществени вреди възлиза на 2000 лв./ две хиляди лева/ главница, като се иска и присъждане на законната лихва върху главницата, считано от подаване на исковата молба до окончателното изплащане на сумата.

Иска се и присъждане на разноските по делото.

На 28.06.24г. е постъпил отговор на исковата молба от ГД“ИН“ - МП, според който исковата молба е неоснователна по основание и размер. Ответникът счита, че не се дължи обезщетение за неимуществени вреди, тъй като отменените заповеди са свързани с полагане на труд по служебно правоотношение. Прави се възражение за

погасяване по давност на акцесорното задължение за мораторна лихва на основание чл.111 от ЗЗД.

В съдебно заседание ищецът се явява лично и се представлява от адв. В., която поддържа исковата молба.

Ответникът Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ се представлява от юрк. В. по съображенията, изложени в писмения отговор, претендира юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на платения адвокатски хонорар.

Представителят на Софийски градска прокуратура прокурор П. изразява становище за основателност и доказаност на исковата претенция, намира, че са налице предпоставките по чл.1 от ЗОДОВ, включително причинно – следствена връзка между осъществените елементи на състава и причинените имуществени вреди.

Административен съд София град, като съобрази доводите и исканията на страните, както и събраните по делото доказателства установява следното от фактическа страна: Ищецът Е. П. В. е работил на длъжност „младши инспектор I степен” в затвора [населено място] при Главна дирекция „Изпълнение на наказанията”, когато на 27.07.2023г. му била връчена Заповед №Л-180/26.07.2023г., издадена от Началника на затвора София, с която му било наложено дисциплинарно наказание „порицание” за срок от 7 месеца. Наказанието било наложено на основание чл.15, ал.1 т.3 във връзка с чл.19 ал.2 от ЗИНЗС и чл. 190 ал. 1, 3.3 от ЗМВР, за това, че по време на законно провеждан протест от Синдиката на служителите в затворите в България /ССЗБ/, пред медиите е изнесъл неверни данни за броя на лишените от свобода и задържаните лица в затвора в София, както и за броя на надзирателите, които са охранявали тези лица. Също като нарушение в заповедта било описано нарушение на разпоредбите чл.3.2 и чл. 89 на Етичния кодекс на държавните служители в МВР. По време на протеста ищецът изпълнявал по избора на своите колеги длъжността „Председател“ на синдикалната организация в Затвора - [населено място], като участвал активно в провеждането и отразяването на протеста на надзирателите, проведен на 12.05.2023г. Също е бил избран за член на Контролната комисия към Синдиката на служителите в затворите в България /СНСЗ/.

Също по времето, когато е бил Председател на синдиката в затвора София на В. било наложено (с отделна заповед) дисциплинарно наказание „уволнение”. И двете заповеди обжалвал, като с Решение № 1246 по адм. д. 9576/23г. АССГ е отменил Заповед №Л- 180/26.07.2023г. за налагане на наказанието „уволнение“, същото не е влязло в сила, тъй като се обжалва. С Решение № 7219 по адм. д. № 8135/23г. АССГ отменил като незаконосъобразна Заповед №Л-180/26.07.2023г., с което му било наложено дисциплинарното наказание „Порицание за срок от 7 месеца“. Последното решение е влязло в сила, като неподлежащо на обжалване.

Въпреки, че с Решение по адм.д. № 9576/2023г. на АССГ наказанието „порицание за срок от 7 месеца” било отменено, в исковата молба ищецът твърди, че и към настоящия момент не може да превъзмогне негативните преживявания, свързани с издаването на акта за налагане на наказанието. Заявява, че бил силно разочарован и стресиран от провеждащото се дисциплинарно производство срещу него, което станало достояние, както на колегите, така и на близките му. Тъй като носи отговорност, като член на ръководството на синдиката да съдейства за подобряване условията на труд на колегите си и с авторитета си да ръководи правилно организацията за постигане на тези цели, а с наказанието авторитетът му бил

накърнен, твърди, че се чувствал виновен, че вместо да се поставят на фокус проблемите на надзирателите се е случило обратното – самият той станал част от проблема с обвинението, че е предоставил на обществото невярна информация и е сринал доверието в службата. Несправедливо бил обвинен в нарушаване на чл.3.2 от Етичния кодекс, изразяващо се до накърняване доброто име и авторитет на институцията, както и в задължение за коректно и почтено отношение към колегите и уважение на мнението им и личния им живот. Поради това, в резултат на незаконосъобразната заповед за дисциплинарно наказание на Началника на затвора София В. бил изнервен и притеснен, сънят му се нарушил, чувствал се напрегнат, ядосан и обиден. Наказанието се отразило негативно на възможността да се грижи за семейството и близките си, предпочитал да не общува и в почивните дни да остава в къщи. Незаконно издадената заповед послужила освен това за мотивиране на наказващия орган и при издаването на втората заповед - тази за уволнение.

В съдебно заседание е разпитана по искане на ищцовата страна свидетелката А. Г., която се познава с ищеца от 2001 г. До 2007 г.- 2008г., работили заедно в ареста на бул. Г. М. Д., работила е и 11 месеца в затвора София. Семейни приятели са със семейството на Е. П. В.. Знае за дисциплинарното наказание, което му било наложено заради протеста на Синдиката на служителите в затворите в България през месец май, миналата година. Е. бил говорил пред медиите, давал интервю и след това го наказали, упрекнали го, че е изнесъл неверни данни. Подробности не знае, не знае какви са тези неверни данни. Знае, че по време на протестите, Е. В. е бил Председател на поделението на Синдиката на служителите в затворите в България, в Затвора София. Бил в някаква ревизионна комисия в синдиката и правел проверки. Разбрала за наложеното му наказание от общи приятели. В това време той бил на школа в [населено място] и когато се чула с него, казал, че са го извикали в самата школа, за да даде обяснение. След налагане на наказанието са имали срещи, говорили са и той бил много разочарован, обиден от цялата ситуация, защото си дал много от времето за тази синдикална дейност, а в един момент го наказват за нещо, което той не е направил - не е изнесъл никакви такива данни. Разочарован бил като цяло и обиден от това, че го наказват за нещо, за което не се чувства виновен. Взаимоотношенията в семейството му също се изострили, защото той много от времето си давал за синдикална дейност - да ходи, да взема разрешения за протести, да осигурява техника. Споделил на свидетелката, че започнали да се карат с жена му, защото тя му казвала: „Като даде толкова много от себе си, виж какво получи в крайна сметка“. С Е. и други бивши колеги имали традиция да се събират, преди налагане на наказанието се срещали по няколко пъти в годината. В последствие Е. се отдръпнал и спрял да идва на тези събирания, твърдял, че не се чувства много комфортно, вследствие на това наказание. Имало промяна в емоционалното му състояние, споделил, че не може да спи спокойно, видимо отслабнал. Дори и след като спечелил делото не бил удовлетворен, защото в крайна сметка бил уволнен, и негови приятели и бивши колеги се отдръпнали. Доколкото свидетелката знае, след уволнението на Е. няма Председател на дружеството в затвора, поради това, че хората ги е страх.

Въз основа на така установеното от фактическа страна, съдът обосновава следните правни изводи:

Съгласно чл.1, ал.1 ЗОДОВ държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на

административна дейност. Исковете по ал.1 се разглеждат по реда, установен в Административнопроцесуалния кодекс – чл.203 и сл.

В чл.204 АПК са регламентирани условията за допустимост на иска, според ал.1 иск може да се предяви след отмяната на административния акт по съответния ред. В настоящия случай фактическото основание, на което се базира претенцията на ищеца е налице - дисциплинарното наказание „Порицание“ за срок от 7 месеца, наложено с издадената от началника на затвора София Заповед №Л-180/26.07.2023г. е отменена като незаконосъобразна с окончателното Решение № 7219 по адм. д. № 8135/23г. на АССГ 47 състав.

С Тълкувателно решение №4/06.11.2023г. на ОСС на ВАС по ТД 2/2021г. е прието, че разпоредбата на чл.1, ал.1 от ЗОДОВ е приложима за обезщетение за неимуществени вреди от отмяна като незаконосъобразна заповед за прекратяване на служебното правоотношение, когато закон предвижда право на обезщетение в размер на получаваните възнаграждения. На още по-голямо основание следва, че разпоредбата на чл.1, ал.1 от ЗОДОВ е приложима и в настоящия случай, при който неимуществената вреда, която се претендира от ищцата е следствие от дисциплинарно наказание, за което законът не предвижда право на парично обезщетение при отмяната му.

Искът е насочен срещу легитимиран ответник – Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ Министерство на правосъдието. Разгледан по същество искът е основателен, по следните съображения:

Разпоредбата на чл.1, ал.1 ЗОДОВ предвижда, че държавата и общините отговарят за вреди, причинени от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност. Отговорността по ЗОДОВ има обективен характер – възниква при наличие на изрично предвидените в закона предпоставки и не е обусловена от наличието на виновно поведение от страна на конкретно длъжностно лице, причинило с поведението си вредата – чл.4 ЗОДОВ, докато деликтната отговорност по чл.45 и сл. ЗЗД е обусловена от виновно поведение на причинителя на вредата, вкл. в хипотезата на обезпечителната отговорност по чл.49 ЗЗД, като вината се предполага до доказване на противното.

В настоящия случай ищецът, чрез разпита на свидетелката Г., на която съдът дава пълна вяра, установява, че образуваното срещу него дисциплинарно производство и издадената в резултат заповед за налагане на дисциплинарно наказание „Порицание за срок от 7 месеца“ е засегнало по негативен начин психическото и емоционалното му състояние. В качеството му на председател на синдикалното дружество в затвора София - поделение на Синдиката на служителите в затворите е бил обвинен в извършване на дисциплинарни нарушения във връзка с проведен протест на надзирателите, организиран от синдиката през месец май 2023г. Според показанията на свидетелката, Е. В. се чувствал много разочарован и обиден, защото дал много от времето се за синдикална дейност, а го наказали за нещо, за което не е виновен. Взаимоотношенията в семейството му по тази причина също се изострили, започнали да се карат с жена му, наказанието повлияло и на качеството на социалните контакти извън семейството - спрял да се събира с бившите си приятели и колеги, видимо отслабнал и споделил, че не може да спи спокойно. Дори и след като спечелил делото не бил напълно удовлетворен, защото в крайна сметка бил уволнен, като допълнителен мотив за уволнението му било именно изказването му пред медиите по

време на протеста на служителите в затворите и неточната информация, която предоставил за броя на лишените от свобода и задържаните лица, както и броя на надзорно – охранителния състав в затворите.

Обезщетенията за неимуществени вреди се присъждат за конкретно претърпени физически и психически болки, страдания и неудобства, които са пряка и непосредствена последица от незаконосъобразния административен акт. Съдът намира, че описаните психически състояния и поведенчески реакции представляват логична, пряка и непосредствена последица от повдигнатото на ищеца дисциплинарно обвинение и наложеното му дисциплинарно наказание, което съдът в последствие е отменил. Съгласно чл.52 ЗЗД във вр. с § 1 ЗР ЗОДОВ обезщетението за неимуществени вреди се определя от съда по справедливост. Понятието „справедливост“ не е абстрактно понятие, а е свързано с преценка на редица конкретни, обективно съществуващи факти, имащи значение за правилното определяне на размера на обезщетението.

Преживените негативни емоции – болки и душевни страдания, представляващи неимуществени вреди в личната му сфера, ищецът твърди, че са настъпили в периода от датата на връчване на заповедта - 26.07.2023г. до датата на предявяване на процесната исковата молба - 10.05.2024г., което е период от повече от 10 месеца, като според свидетелката, дори и след отмяната на наказанието тези негативни емоции не са напълно отпаднали. Справедливо, според съда е да се присъди, с оглед продължителността на периода, през който ищецът е търпял негативни емоции от незаконосъобразната Заповед № Л-180/26.07.2023г., издадена от Началника на затвора София претендираното обезщетение в размер на 2000 /две хиляди лева/. При определяне на размера на обезщетението влияе и обстоятелството, че отмененото дисциплинарно наказание, от което са настъпили вредите е „Порицание“ за не малък срок (от 7 месеца). Освен това е наложено на служителя, в качеството му не само на „младши инспектор“, но и на председател на синдикалната организация в затвора София, което го прави инструмент за оказване на влияние върху служителите, с оглед бъдещо тяхно участие в синдикална дейност и протести. Основателно е искането за присъждане на лихви от образуването на производството на 14.05.2024г. до окончателното плащане.

При този изход на спора и при съобразяване на нормата на чл.10, ал.3 ЗОДОВ, претенцията на ищеца за присъждане на разноски и адвокатско възнаграждение основателна и не е прекомерна. Ответникът следва да плати разноски в размер на 510/петстотин и десет/ лева за адвокат и държавна такса.

Водим от горното, Административен съд София-град, Първо отделение, 11-ти състав

РЕШИ:

ОСЪЖДА Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ – МП да изплати на Е. П. В. обезщетение в размер на 2000 /две хиляди/ лева за претърпените от него неимуществени вреди, изразяващи се в емоционални болки и страдания в резултат на издадена от Началника на затвора - София при ГД“ИН“ и отменена като незаконосъобразна с Решение №7219/24.11.2023г. по адм. д. №8135/2023г. от АССГ 47 състав Заповед №Л-180/26.07.2023г., с която му е било наложено дисциплинарно наказание „порицание за срок от 7 месеца“, в качеството му на младши инспектор I степен в затвора София, ведно със законната лихва върху главницата, считано от

датата на подаване на исковата молба 14.05.2024г. до окончателното изплащане на сумата.

ОСЪЖДА Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ – МП да изплати на Е. П. В. разноси по делото в размер на 510 /петстотин и десет/ лева.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба в 14-дневен срок пред Върховния административен съд.

СЪДИЯ: